

**POSTANOWIENIE Z DNIA 22 LUTEGO 2005 R.
WZ 2/05**

Dla warunkowego zawieszenia wykonania wymierzonej kary pozbawienia wolności przewidzianego w art. 152 k.k.w., oprócz rocznego łącznie okresu odroczenia wykonania kary nieprzekraczającej 2 lat pozbawienia wolności, znaczenie ma również pozytywna prognoza kryminologiczna.

Przewodniczący: sędzia SN W. Maciak.

Prokurator Naczelnej Prokuratury Wojskowej: płk W. Marcinkowski.

Sąd Najwyższy, orzekając jednoosobowo w sprawie Mariusza G., skazanego za popełnienie przestępstwa określonego w art. 339 § 3 k.k., po rozpoznaniu w Izbie Wojskowej na posiedzeniu w dniu 22 lutego 2005 r., zażalenia skazanego Mariusza G. na postanowienie Wojskowego Sądu Okręgowego w P. z dnia 28 grudnia 2004 r., odmawiające warunkowego zawieszenia wykonania wymierzonej mu kary, po wysłuchaniu wniosku prokuratora wnoszącego o nieuwzględnienie zażalenia oraz obrońcy, który je popierał,

zażalenia nie uwzględnił (...)

Uzasadnienie:

Wyrokiem Wojskowego Sądu Okręgowego w P. z dnia 30 stycznia 2002 r., Mariusz G. skazany został za popełnienie przestępstwa określonego w art. 339 § 3 k.k. w zb. z art. 339 § 2 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat.

Sąd Najwyższy Izba Wojskowa, wyrokiem z dnia 30 kwietnia 2002 r., uchylił warunkowe zawieszenie wykonania kary, w pozostałej części utrzymując zaskarżony wyrok w mocy.

Postanowieniami Wojskowego Sądu Okręgowego w P. z dnia 13 czerwca 2003 r. oraz z dnia 22 stycznia 2004 r. odroczone wykonanie powyższej kary na łączny okres roku.

Aktualnie skazany Mariusz G. wystąpił z wnioskiem o warunkowe zawieszenie wykonania wymierzonej mu kary w trybie art. 152 k.k.w.

Postanowieniem z dnia 28 grudnia 2004 r. Wojskowy Sąd Okręgowy w P. nie uwzględnił tego wniosku.

Zażalenie na to orzeczenie wniósł skazany Mariusz G., który uważając je za krzywdzące dla niego, gdyż posiada trudną sytuację rodzinną (żona się uczy i posiadają małe dziecko), wniósł o warunkowe zawieszenie wykonania wymierzonej mu kary.

Po wysłuchaniu stron, Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie skazanego na uwzględnienie nie zasługuje. Jak trafnie podniósł to Wojskowy Sąd Okręgowy w P. w zaskarżonym orzeczeniu, do ewentualnego zastosowania dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania wymierzonej kary pozbawienia wolności przewidzianego w art. 152 k.k.w., oprócz rocznego

łącznie okresu odroczenia wykonania kary nieprzekraczającej 2 lat pozbawienia wolności, zasadnicze znaczenie ma pozytywna prognoza wychowawcza oraz osiągnięte w tym okresie postępy w resocjalizacji. O takiej prognozie w stosunku do Mariusza G. nie może być mowy, skoro w okresie odroczenia wykonania wymierzonej mu kary, popełnił ponownie przestępstwo umyślne określone w art. 178a § 1 k.k., za które został prawomocnie skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w K. z dnia 24 maja 2004 r.

Podstawową przesłanką stosowania warunkowego zawieszenia wykonania kary jest przekonanie sądu, że takie orzeczenie kary jest wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary. Przekonanie to sąd opiera przede wszystkim o ocenę postawy sprawcy, jego właściwości i warunków osobistych, dotychczasowy sposób życia oraz zachowanie się po popełnieniu przestępstwa.

W sytuacji, gdy skazany Mariusz G. w okresie odroczenia popełnił ponownie przestępstwo, brak jest jakichkolwiek wskazań, że cele wymierzonej mu kary zostały wobec niego osiągnięte.

Dlatego też prawomocnie orzeczona kara musi podlegać wykonaniu, zaś przyczyny podnoszone przez skazanego mogą być ewentualnie podstawą do zastosowania instytucji określonej w art. 153 k.k.w.